

Holger og Kamilla Køster.

Der er ingen tvivl om, at Holger Køster er den af Myginds Præster, der har øvet størst indflydelse, ikke blot på byen og sognet, men på hele egnens befolkning. Hertil blev han fortrinligt hjulpet af sin hustru, den højt begavede fru Kamilla, dernæst af den flok af unge, livsglade mennesker, der fandt tilhold i hans hus, og som følte sig draget af dette forunderlige milieu. Her var den glade kristendom ført ud i livet i overensstemmelse med ordene i Grundtvigs sang: "Et jævnt og muntert virksomt liv på jord."

En præstekone kan på mange måder være sin mand til stor hjælp i hans gerning, og hun kan gennem sin færd blive til lykke for mange mennesker, og det blev fru Kamilla. Derom foreligger adskillige vidnesbyrd.

Om familiens ankomst til Mygind fortæller sønnen, lærer Gunnar Køster, Kolding: "Far blev kapellan som ung i Østbirk, købte sig et hus tæt ved kirken, og der blev vi børn født. Bedstefar ønskede ikke, at far skulle blive ved at være hans hjælper og søgte derfor sin afsked, og far fik så det lille embede, Mygind, Krogsbæk, Skørring.

Østbirktiden var ellers en god tid, for der havde de let ved at samle ungdommen i store skarer. Et billede viser, at der kunne være op mod 200 på en gang. Sognet var stort, og de unge meget lydhøre.

Nu skulle vi til en ny egn med en anden befolkning og begynde et arbejde, - op som krisen satte ind 1880, og tilmed måtte sognet regnes for et fattigt sogn, der var præget af de omliggende herregårde.

Vi drog ind over Mygind skel 15. jan. 1881. Fader huskede godt turen, især hans egen beklæthed over at køre over broen ved åen, Det fortalte han ofte om. - Nu kom han ind i sit sogn, i sit nye virkefelt og var bekymret for, om han kunne udrette noget der. Nu var han selv ansvarshavende, havde ikke sin fader eller sine mange venner at støtte sig til, men nok moder, der blev ham en trofast hjælp, og som nok, da wienvognen dundrede over broen, har sat mod i ham.

De har kigget på husene ved åen og set byen, da hestene roligt tog den lange banke op til dammen. Det var en mængde husmandshuse, de så. Det var ikke de store gårde i den rige Horsensegn - og der lå da præstegården ved dammen. De så glimt af kirken oppe i kirkegyden, og de så de store haver, og så rullede vognen med et bump ind igennem præstegårdsporten.

Her blev da vort hjem i 20 år, og den tid glemmer vi børn ikke så let, selv om hukommelsen ikke rummer de mange enkeltheder mere.

Fader holdt sin tiltrædelsesprædiken 22.1.1881.

Præsregården var stor. Laden var den største af bygningerne og tækt med opåntag. Ko- og hestestalden var gamle, fra 1756. I den sydlige ende var der forp. - terbolig med blyindfattede næsten grønne ruder. I længen overfor var der vognport, hestestald og fåresti. Stuehuset var teglhængt med en lang køkken-gang og med fløjdøre fra den ene stue til den anden. Disse døre har nok været noget af det første, far og mor har fået øje på. De kunne lukkes op, og der kunne blive plads til folk, og det blev der.

Stuehuset lå, morsomt nok, hvad også Niels Levinsens og Grosses gjorde, adskiltigt højere end gårdspladsen, så der var en skråning ned mod denne og trappe-trin op til køkkenet og hovedindgangen.

Midt i gården lå den store mødding, ligesom i de andre gårde.

Byen var karakteristisk ved de mange husmandshuse, der lå på begge sider af den stenede vej. Fattigt så det ud, og fattigt var der. Men blikket fangedes også af de store frugthaver med de mange træer.

Lige over for dammen lå lergraven, og bag om denne gik den gamle bygade. Det skete endnu i min barndom, at et ligtog gik denne vej.

Dammen lå smukt og var en pryd for byen, selv om dens vand mest var ajle fra de omliggende gårde. Den var byens allersomdejligste pynt og legeplads sommer og vinter for byens ungdom. Lergraven var ligeså tumleplads for de mange slæder. Nu er der ikke mere brug for ler til de klinede vægge. Lergraven er fyldt,